

РЕШЕНИЕ

№ 6258

гр. София, 11.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7261** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. Д.-гл.изп.директор и Ж. Д.-изп.директор, чрез гл.юрисконсулт Х. Х., срещу Решение № 72790 от 11.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав по НАХД №16269/2019г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление №Р-10-833/17.09.2019г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора на основание чл.647, ал.2 вр. чл.644, ал.2, предл.2, във вр. с чл.644, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Недоволен от решението, касаторът моли за отмяната му като незаконосъобразно, неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост. При съставяне на АУАН и НП били допуснати съществени процесуални нарушения. Въззивният съд не бил изследвал възраженията на дружеството срещу издаденото НП. Счита, че посоченият в чл.108, ал.1 от КЗ не бил задължителен, а препоръчителен, и поради тази причина неизпълнението му не следвало да води до санкция за

застрахователните дружества. Претендира, че разпоредбата на чл.644 от КЗ не следва да се тълкува разширително, т.к. това водело до неоснователно и незаконосъобразно налагане на имуществени санкции за всяко действие на застрахователите. Излага съображения за явна несправедливост на наложеното наказание.

В съдебно заседание касаторът [фирма], редовно призован, не се представлява. На 13.10.2020г. по делото са представени писмени бележки от процесуалния представител на дружеството юрк.Х. със становище по хода на делото и по същество. Претендира разноски.

Ответникът по касационното оспорване – Комисията за финансов надзор, редовно призован се представлява от юрк.Н., който оспорва жалбата като неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

К. контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: В КФН, Управление „Застрахователен надзор” е постъпила жалба с вх.№ 91-02-730/23.05.2019г. Жалбата е подадена от Д.Д. относно отказ за плащане на обезщетение по претенция, заведена в [фирма]. Във връзка със случая била извършена проверка. Комисия за финансов надзор с писмо с изх. № 91-02-730/30.05.2019г. изискала писмено становище и заверено копие на цялата документация в преписката по застрахователната претенция. В КФН е постъпил отговор с писмо с вх. № 91-02-730 от 07.06.2019г..

Преписката била образувана въз основа на сключен договор за групов медицинска застраховка и по повод на настъпило застрахователно събитие. На 14.03.2019г. е заведена претенция пред застрахователя. На същата дата пред застрахователното дружество са предявени от ползвателя документи, касаещи установяване основание и размера на претенцията, в това число и данни за банкова сметка.

На 08.04.2019г. застрахователят е извършил частично плащане на застрахователно обезщетение в размер на 11.00 лв.

При извършената проверка по повод на жалбата и след представяне на материалите свидетелката С. е съставила АУАН, като в него е отразено твърдяно нарушение – [фирма] не е изпълнило задължение в 15 - дневен срок от представянето на всички доказателства, да определи и изплати размера на обезщетението или

застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане по щета, регистрирана в дружеството на основание сключен договор групова застраховка и по повод на настъпило застрахователно събитие. Дружеството трябвало да се произнесе до 04.04.2019г. Актосъставителят квалифицира извършеното като нарушение по чл.108 ал.1 от КЗ, като посочил, че нарушението е извършено на 05.04.2019г. Актът е връчен на упълномощено лице.

При идентично фактическо описание и правна квалификация на соченото нарушение на 17.09.2019г. зам. председател на КФН е съставил Наказателното постановление, с което е наложил на Д. застраховане” АД имуществена санкция в размер на 2 000 лв. При така установеното фактически, актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че е налице нарушение по чл.108, ал.1 КЗ. В тази връзка, настоящата съдебна инстанция приема следното:

Съгласно чл. 108, ал.1 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т.1 – 3, 8 – 10, 13 – 18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже мотивирано. Груповата медицинска застраховка „Закрила”, свързана със защита на здравето е посочена в приложение № 1, раздел I, буква “А”, т.10 и тъй като не е за големи рискове, задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 1 от КЗ, я обхваща. Така и предвид систематичното място на чл. 108, ал.1 от КЗ, както и с оглед формулировката му, предвиденият в него срок важи за произнасянето на застрахователя по предявените пред него претенции.

В случая процесната щета е окомплектована, с всички необходими доказателства по чл. 106 от КЗ, поради което за ликвидирането ѝ съгласно чл. 108, ал. 3 от КЗ е приложим единствено и само срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а нарушението се състои в неспазването му от [фирма].. Дадената от органите на административно-наказателното производство с АУАН и с НП правна квалификация на извършеното от застрахователното дружество нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ е правилна.

Санкцията за извършеното. нарушение е наложена при условията на „повторност” по смисъла на легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 51 от ДР на КЗ - повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. За да бъде квалифицирано едно деяние като повторно, то следва да е от същия вид с предходно нарушение, осъществено в предходен момент и за което е наложено административно наказание с влязло в сила наказателното постановление, от който момент тече едногодишният период.

Правилото по чл. 405, ал.1 КЗ систематически в Глава тридесет и девета "Имуществено застраховане", не изключва приложението на чл.108, ал.1 от същия кодекс, доколкото първата разпоредба урежда само възможността за приключване на щетата под формата на плащане, но не и чрез постановяване на мотивиран отказ, както и, че чл.108, ал.1 КЗ съставлява обща разпоредба и при липсата на специална такава за Групова медицинска застраховка „Закрила” относно сроковете за произнасяне и изпълнение на заключението на застрахователя, е приложима.

В случая административно-наказващият орган се е позовал и СРС е установил, че с НП № Р-10-233/29.03.2018 г., влязло в сила на 14.02.2019г., вече е било наложено

административно наказание за същото по вид нарушение - на чл. 108, ал.1 КЗ, предвид на което и извода, че имуществената санкция в конкретния случай, следва да бъде определена по реда на чл.644, ал.2 КЗ, е правилен. При фактите и обстоятелствата по делото, са налице предпоставките на § 1, т. 51 от ДР на КЗ.

Правилен е и извода на СРС, че наложената с НП имуществена санкция е определено справедливо, при съобразяване от страна на санкциониращия орган на критериите по чл. 27 от ЗАНН. С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 от КЗ, една от които е защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Приключването в срок на заведената претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на тези интереси, а именно – бързото уреждане на претенции към потребителите на застрахователни услуги. В този смисъл обосновано административнонаказващият орган се е позовал на срока на закъснението - почти един месец, като е определил размер на санкцията от 2 000 лв. - в минимално определения от закона размер за нарушенията при условията на повторност.

Съдът счита за правилни изводите на СРС, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Ето защо санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност.

На основание изложеното, не са налице касационни основания по чл.348, ал.1 НПК за отмяна, а оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221 ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция.

На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 100.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, съдът

Предвид гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 72790 от 11.02.2020 г. постановено по НАХД 16269/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 ми състав. ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано винаги заедно по двама от Д. Х. Д., Ж. Малинова Д., Ю. К. Копач и Р. Ц. Д., със седалище и адрес на управление: [населено място] 1504, район О., [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор разноски по делото в размер на 100.00 (сто) лева за

юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.